

givet os selv den bedst tænkelige forsikring imod, at der ikke igen opstår stridigheder til stor skade for sikkerheden, økonomien, trygheden for os alle sammen.

For Danmark betyder dette her en stærkt øget sikkerhed i vore nærområder. Vi får politisk og økonomisk nye muligheder for at udvikle samarbejdet med vore naboer.

Jeg skal ikke gøre en lang historie længere. Det er med stor glæde, at jeg på Det Radikale Venstres vegne tilsiger støtte til det foreliggende forslag.

(Kort bemærkning).

Poul Nyrup Rasmussen (S):

Jeg deler også helt Danmarks tidligere udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersens, glæde.

Jeg kan ikke undlade at sige, at historien om EU's udvidelse jo er et eksempel på, at politik kan nytte, også udenrigspolitik, hvis man er vedholdende, og det har hr. Niels Helveg Petersen ikke mindst været på dette som på andre felter.

Jeg vil benytte lejligheden til at stille et enkelt spørgsmål til hr. Niels Helveg Petersen: Er der ikke behov for, når nu papirerne er undertegnet, fanfarerne blæst over scenen, traktaterne underskrevet, og vi må antage, at folkeafstemningerne forhåbentlig vil gå igennem i alle landene, at vi så også som land, som parlament er lige så vedholdende, når det gælder om at få udvidelsen til at fungere i praksis?

Der bliver et stort felt at arbejde på og følge op på, og jeg ville være interesseret i at høre hr. Niels Helveg Petersens bemærkninger til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Nyrup Rasmussen, som jo var en ihærdig fortaler for Københavnskriterierne ved formandskabet i 1993, og hvis indsats i allerhøjeste grad er knyttet til opstillingen af Københavnskriterierne, at det, der sker nu, selvfølgelig er, at der nu er løst en indgangsbillet. Derefter venter det lange, seje træk med at integrere landene helt og fuldt økonomisk, politisk og kulturelt i det europæiske samarbejde.

Der møder de nye lande jo med en stærk vilje til selv at kunne og være med i det europæiske samarbejde. Jeg mener: Vi kan gøre meget, vi har beredt vejen, de er nu medlemmer, de bliver medlemmer, og de har en stærk vilje til selv at gøre sig gældende. Vi skal også opleve nye med-

lemslande med egne meninger, heldigvis, egne synspunkter på, hvorledes det europæiske samarbejde skal udformes.

Det bliver en fantastisk inspirerende opgave for dansk udenrigspolitik i de kommende år at prøve på at frugtbar gøre udvidelsen i det praktiske. Den opgave er ikke overstået med at stemme for de nye landes medlemskab.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne ligesom hr. Villy Søvnald indlede med at takke Udenrigsministeriet for den store indsats, der er gjort for at mildne kårene for ansøgerlandene i de vanskelige forhandlinger, de har stået overfor, hvor en lang række medlemslande ikke har været specielt imødekommende over for de ønsker, der har været fra ansøgerlandene. Det må faktisk erkendes, at den danske regering, i hvert fald den foregående – nu er den jo godt i stand til at rose sig selv, men jeg skal da også gerne bidrage dér – gjorde en indsats for at mildne kårene.

Kl. 18.45

Men når disse positive bemærkninger er sagt, bliver jeg nødt til at sige, at det er jo bemærkelsesværdigt og bekymrende, at der faktisk ikke er den helt store begejstring for optagelsen i ansøgerlandene. Valgdeltagelsen i folkeafstemningerne er lav, i Ungarn var den lav, og man kan faktisk være bekymret med hensyn til den folkeafstemning, der skal være i Litauen i næste uge: Kan man overhovedet nå op på de 50 pct.s deltagelse, som er nødvendig, for at folkeafstemningen kan være gyldig?

Man må stille sig selv det spørgsmål: Hvorfor er der den mangel på begejstring? Det er altså ikke sådan, at de østeuropæiske befolkninger klapper i hænderne ved udsigten til at komme ind i EU. Det er det ikke, det må vi erkende. Og hvorfor er det sådan? Jeg synes, vi bør stille os selv det spørgsmål, og efter min opfattelse er svaret på det spørgsmål meget enkelt.

Svaret er, at ansøgningsbetingelserne og optagelsesvilkårene er brutale. De vesteuropæiske lande, som jo i særklasse er den rige del af Europa, har ikke vist den imødekommende, man burde kunne forlange i en sådan situation. Jeg anerkender igen, at den tidligere regering var opmærksom på det og forsøgte at mildne betingelserne, men det lykkedes altså kun i begrænset omfang, og Danmarks indflydelse er jo totalt